

РЕШЕНИЕ

№ 6470

гр. София, 03.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 26.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **5424** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Д. Х., чрез адвокат П. П., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3 срещу отказ рег. № SKP22000285V от 20.05.2022 г. за издаване на виза тип „D“, на завеждащ консулската служба при посолството на Република България в [населено място], Република С. М..

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила, при несъответствие с материално-правни разпоредби и при липса на установената в закона форма. Според жалбоподателя, не са посочени фактическите основания за издаване на акта, т.е. отказът не е мотивиран. Не са обсъдени релевантни факти, даващи възможност на административния орган да постанови властническото си волеизявление, а именно, че молителят е съпруг на български гражданин. И. са доводи, че компетентните органи не са установили действителното състояние на условията, при които за Х. е бил подаден сигнал в Ш. Информационна Система. Изтъква се, че оспорения акт е в пряко противоречие с чл. 8 от Европейската Конвенция за Защита на Правата на Човека и Основните Свободи (ЕКЗПЧОС), защото нарушава правото на личен и семеен живот на оспорващия и ограничава възможността той и съпругата му да живеят заедно. В отказа не е посочена конкретната причина, поради която е наложена забраната за влизане в Ш. пространство. Не е спазена и процедурата, регламентирана в чл. 25, пар. 1 от Регламент (ЕС) № 256/2010 на ЕП и на Съвета за изменение на Конвенцията за

прилагане на споразумението от Шенген и на Регламент (ЕО) № 562/2006 по отношение на движението на лица с визи за дългосрочно пребиваване (КПСШ), съгласно която, когато дадена държава предвижда издаване на разрешение за пребиваване, тя трябва систематично да извърши търсене в ШИС и да се консултира с държавата-членка, която е подала сигнала, като вземе предвид нейните интереси. Според оспорващият липсата на проведена такава процедура е съществено нарушение на административно-производствените правила. Наличието на забрана за влизане в една държава-членка не означава, че чужденецът представлява заплаха и за националната сигурност на Република България.

По време на проведените по делото открити заседания оспорващият не се явява. Пълномощникът му адвокат И., поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски по представен списък.

Ответникът по жалбата, не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт З. оспорва жалбата. Посочва, че постановеният отказ е съобразен с материално-правните предпоставки, предвидени в закона. Административният орган, преди да го постанови е направил консултации с други служби, а именно Дирекция „Миграция” и Дирекция „Международно оперативно сътрудничество” и едва след това е постановил оспорения акт. Въвеждането за забрана за влизане в една страна-членка е абсолютна предпоставка за издаване на отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. По отношение на инвокираните доводи за нарушение на правото на личен и семеен живот, ответникът счита, че съпрузите на практика не са живели заедно на територията на страната, поради което тези оплаквания не следва да се вземат в предвид.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 09.05.2022 г. в посолството на Република България в [населено място], Република С. М., Д. Х., гражданин на Република С. М., е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: 1. Декларация за частно посещение в Република България, подписана от Д. Б. Х., с която същата е декларирала, че се задължава да осигурява на Д. Х. по време на престоя му в България, жилище на адрес: [населено място], [улица], ет. 2, както и средства за прехрана, транспорт, лечение и други, 2. Удостоверение, издадено от компетентните власти на Република С. М., за това, че за Д. Х. няма постановени осъдителни присъди на територията на Република С. М. и няма получени съдебни постановления от чуждестранни съдилища, 3. Застрахователна полица за сключена застраховка за периода 09.05.2022 г. – до 08.05.2023 г., 4. Копие от паспорт на Д. Х., издаден от компетентните власти на Република С. М., валиден до 09.12.2028 г., 5. Удостоверение за сключен граждански брак на 18.02.2017 г., издадено от [община], видно от което Д. Х. е сключил брак с Д. Б. Д. (фамилно име след брака Х.), 6. Декларация от К. Г. В., с която същият декларира, че притежава жилище на адрес: [населено място], [улица], ет. 4, ап. 15 и е съгласен Д. Х. и Д. Х. да бъдат адресно регистрирани на посочения адрес, по време на престоя им в България, 7. Договор за наем на недвижим имот от 16.05.2022 г., сключен между Д. Х. и К. Г. В., съгласно който последният дава под наем на Д. Х., свой собствен недвижим имот, находящ се на адрес: [населено място], [улица], ет. 4, ап. 15.

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че по отношение на чужденец са налице предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 19 от ЗЧРБ, а именно, че за него е подаден сигнал в Ш. информационна система за отказ за влизане.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № 47/23.05.2022 г. на Посланика на Република България в Република С. М., с която Г. Х. – първи секретар в посолството и завеждащ консулска служба, е определен с правомощия да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

От Дирекция „Миграция” - МВР е постъпила информация, че във връзка с подаденото от Д. Х. искане за издаване на виза тип „D” дирекцията не е изразявала становище.

От Държавна Агенция „Национална Сигурност” е постъпило писмо, с което съдът е уведомен, че за Д. Х. има активен сигнал в ШИС със забрана за влизане или пребиваване на територията на Шенген, поради което и на основание чл. 10, ал. 1, т. 19 от ЗЧРБ, ДА „НС” не извършвала съгласуване по подаденото заявление.

Като доказателство по делото е прието писмо от Дирекция „Международно Оперативно Сътрудничество” – МВР, видно от което, след направено запитване до компетентните белгийски власти, е получен отговор, че по отношение на Д. Х. има наложена забрана за влизане на територията на Ш. пространство, наложена от белгийските миграционни власти, със срок до 05.03.2030 г., във връзка с издадена присъда от съда в А., за извършени от него престъпления – кражба, чрез използване на преправени ключове и за нарушения за Закона за наркотиците.

По искане на оспорващия беше разпитан един свидетел, за установяване на наличието на фактическите обстоятелства за издаването на исканата виза.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на Д. Х. на 20.05.2022 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 03.06.2022 г. (вх. № 20742), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от първи секретар - завеждащ консулска служба към посолството на Република България в Република С. М., който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на

заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа.

В случая обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона форма. В отказа за издаване на виза са посочени както правните (чл. 10, ал. 1, т. 19 от ЗЧРБ), така и фактическите основания за издаването му. Административният орган е посочил, че по отношение на лицето е подаден сигнал в Ш. информационна система за отказ за влизане.

В разглеждания казус не е спорно, че по отношение на Д. Х. има наложена забрана за влизане на територията на Ш. пространство, наложена от белгийските миграционни власти, със срок до 05.03.2030 г., във връзка с издадена присъда от съда в А., за извършени от него престъпления – кражба, чрез използване на преправени ключове и за нарушения за Закона за наркотиците.

В тази връзка съдът намира, че административният орган правилно е приложил закона, предвид на императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1, т. 19 от ЗЧРБ.

По отношение на оплакването за неспазване на процедурата по Конвенцията за прилагане на споразумението от Шенген, съдът намира същото за неоснователно по две съображения.

На първо място, не е налице решение на Съвета на Европейския съюз за пълното прилагане от Република България на разпоредбите на достиженията на правото от Шенген, т.е. Република България не е все още страна по Конвенцията за прилагане на споразумението от Шенген и нейните разпоредби не са задължителни за прилагане от страна на административните и съдебните органи.

На второ място, според визираната разпоредба, когато една договаряща страна предвижда издаване на разрешение за пребиваване на чужд гражданин, за който е подаден сигнал за целите на отказ за влизане, тя предварително се консултира с договарящата страна, която го е регистрирала и отчита нейните интереси; разрешението за пребиваване се издава само когато има сериозни основания, а именно такива от хуманитарен характер или произтичащи от международни задължения. Тълкуването на цитираната норма, налага извода, че когато по отношение на едно лице има наложена забрана за влизане на територията на държавите по Конвенцията за прилагане на споразумението от Шенген, разрешение за такова влизане може да бъде издадено, само при наличие на причини от хуманитарен характер или произтичащи от международни договори, каквито в случая липсват. Следва да се има предвид, че нормата е приложима единствено по отношение на държавите, страни по Конвенция, каквато Република България още не е.

Във връзка с наведените оплаквания за нарушено право на личен и семеен живот, гарантирани от чл. 8 от ЕКЗПЧОС, съдът намира, че те са лишени от правна опора по следните доводи.

Д. Х. е бил осъждан в Кралство Б. за престъпление, което съгласно българското законодателство е тежко умишлено. По силата на чл. 195, ал. 1, т. 3 и т. 4 от НК, за кражба наказанието е лишаване от свобода от една до десет години ако е извършена чрез разрушаване, повреждане или подкопаване на прегради, здраво направени за

защита на лица или имот или ако за извършването на кражбата е използвано моторно превозно средство, техническо средство или специален начин, т.е. предвиденото за това престъпление наказание по българското законодателство е повече от една година. Това обстоятелство не е спорно между страните.

Основният спорен момент в разглеждания казус е доколко отказът да се издаде виза за дългосрочно пребиваване може да противоречи на принципа на пропорционалност, дали е необходим в едно демократично общество в интерес на обществения ред и обществената сигурност и дали е не противоречи на чл. 8 от ЕКПЧ.

Според Ръководството по чл. 8 от ЕКПЧ, издадено от Съвета на Европа и съгласувано с Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ), основната цел на член 8 е да защитава от произволна намеса в личния и семейния живот, жилището и кореспонденцията от страна на публичен орган. Предметът на член 8 е основно защитата на личността от произволна намеса от страна на публичните органи, но той не просто задължава държавата да се въздържа от такава намеса, а създава и позитивни задължения, вътрешноприсъщи на ефективното зачитане на личния и семейния живот. Тези задължения може да включват предприемане на мерки, предназначени да осигурят уважение към личния и семейния живот.

Принципите, приложими за оценка на позитивните и негативните задължения на държавата съгласно Конвенцията, са сходни. Трябва да се отчете необходимостта от постигане на справедлив баланс между конкуриращите се интереси на личността и на обществото като цяло, като целите по член 8, втори параграф, имат определено значение.

В разглеждания спор се касае за типично негативно задължение от страна на държавата – въздържане от намеса в семейния живот, поради което съдът трябва да прецени дали намесата е била в съответствие с изискванията на член 8, параграф 2, а именно в съответствие със закона, за преследване на легитимна цел и необходима в едно демократично общество.

На първо място съдът счита, че чрез оспорения отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, безспорно държавата се намесва в правото на семеен живот на Д. Х., гражданин на Република С. М.. Чужденецът има сключен граждански брак с българска гражданка и желае да посещава Република България, т.е. той иска да има първо на съвместен живот с Д. Х., за да могат семейните им отношения да се развиват нормално (Marckx v. В., § 31). Чрез процесния отказ безспорно държавата се намесва в правото на семеен живот на чуждестранния гражданин, но тази намеса е предвидена в закона - чл. 26, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 26 от ЗЧРБ.

На следващо място, в чл. 8, пар. 2 от ЕКПЧ са изброени легитимните цели, които могат да оправдаят намесата в правата защитени в член 8: „в интерес на националната сигурност, обществената безопасност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите“. Според настоящия съдебен състав, с случая визираната разпоредба, на която се е позовал административният орган, за да издаде оспорения отказ, преследва легитимна цел, а именно да се попречи на чужденци, осъждани за тежки умишлени престъпления на територията държави, страни по Конвенцията за прилагане на споразумението от Шенген, да се установят в Република България, за продължително време и чрез евентуално престъпно поведение да създадат предпоставки за накърняване

на обществената безопасност и на правата и свободите на другите членове на обществото. В случая няма данни дали Д. Х. е бил реабилитиран. И. на реабилитацията е регулиран от материалното наказателно право и най-общо представлява, заличаване на осъждането и отмяна за в бъдеще на последиците, които законите свързват със самото осъждане. Прилагането на реабилитацията винаги се свързва с определен срок от изтърпяване на наказанието, през който деецът не е извършил друго престъпление и е показал, че се е поправил и превъзпитал към спазване законите и добрите нрави, т.е. при наличие на реабилитация може да се предположи в голяма степен, че осъденият чужденец, няма да извърши друго престъпление на територията на страната и съответно за застраши обществената безопасност и правата и свободите на останалите членове на обществото.

На последно място, за да определи дали определено нарушение на член 8 е „необходимо в едно демократично общество“, следва да се съобрази баланса между интересите на държавата-членка с правото на жалбоподателя. Според практиката на ЕСПЧ, всеки национален орган трябва да направи първоначалната оценка на належащата обществена нужда във всеки отделен случай, т.е. на него е предоставена свобода на преценка. Ограничаването на право по Конвенцията не може да се счита за „необходимо в едно демократично общество“ – чиито два отличителни белега са толерантност и широта на кръгозора, - освен ако наред с другото не е пропорционално на преследваната легитимна цел (*Dudgeon v. the U. K.*, §§ 51-53).

ЕСПЧ посочва, че понятието „необходимост“ по смисъла на член 8 означава, че намесата трябва да съответства на належаща обществена нужда и по-специално да остане пропорционална на преследваната легитимна цел. Когато определя дали намесата е била „необходима“, следва да се вземе предвид свободата на преценка, която държавните органи имат, но задължение на административния орган е да докаже наличието на належаща обществена нужда зад намесата (*Piechowicz v. P.*, § 212).

За да се прецени, дали в случая издаването на оспорения отказ е било необходимо в българското демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност, следва да се обсъдят събраните по делото доказателства в съвкупност с практиката на ЕСПЧ, имаща връзка със спора.

В практиката си ЕСПЧ, многократно е подчертавал, че член 8 не може да се тълкува като гарантиращ правото на определен вид разрешение за пребиваване. Дали един чужденец ще получи разрешение за пребиваване на територията на страна-членка по конвенцията е въпрос само на националните органи (*Kaftailova v. Latvia* [GC], § 51). Няма задължение за националните власти да разрешат на чужденец да се засели в тяхната страна (*Jeunesse v. the N.* [GC], § 103). Предложеното решение обаче трябва да даде възможност на въпросния индивид да упражнява безпрепятствено правото си на личен и/или семеен живот (*B. A. C. v. Greece*, § 35; *Hoti v. Croatia*, § 121). Мерките, ограничаващи правото на пребиваване в дадена страна, в определени случаи могат да доведат до нарушение на член 8, ако създадат непропорционални последиствия върху личния или семейния живот, или и двете, на засегнатите лица (*Hoti v. Croatia*, § 122).

Както беше посочено, Конвенцията не гарантира правото на чужденец да влезе или да пребивава в определена държава и в изпълнение на задълженията си да поддържат обществен ред договарящите се държави имат правомощия да експулсират чужденец, осъден за престъпления, съответно да му откажат право на пребиваване). Когато се оценява необходимостта и пропорционалността на намесата в правото на личен и семеен живот, обикновено се прилагат критериите, установени от Голямата камера на ЕСПЧ по делото *Bner v. the N.* § 57-58 [GC].

Голямата камера на ЕСПЧ е обобщила критерии, които се прилагат при определянето дали намеса, в семейния живот, под формата на експулсиране или съответно неиздаване на разрешение за пребиваване е необходима в едно демократично общество, както следва:

- ï Естеството и сериозността на нарушението, извършено от жалбоподателя;

- ï Времето, изминало от извършване на престъплението и поведението на жалбоподателя по време на този период;

- ï Продължителността на престоя на кандидата в страната, от която той или тя трябва да бъде експулсиран или на територията, на която иска да се установи.

- ï Националностите на различните заинтересовани лица;

- ï Семейно положение на кандидата, като продължителност на брака и други фактори, изразяващи ефективността на семейния живот;

- ï Дали съпругът е знаел за престъплението по времето, по време на съществуването на семейната връзка.

- ï Дали има деца от брака, и ако е така, тяхната възраст;

- ï Тежестта на трудностите, с които е вероятно ще се сблъска семейството в страната, където лицето ще бъде изведено.

ЕСПЧ посочва в § 58 на решението два отделни критерия, имащи специално отношение към преценката:

- ï Най-добър интерес и благосъстоянието на децата, по-специално сериозността на трудностите, които всички деца на заявителя има вероятност да срещнат в страната, в която лицето ще бъде изведено;

- ï Стабилността на социалните, културни и семейни връзки с приемащата страна и със страната по местоназначение.

Подвеждайки установените по настоящето дело факти под изброените критерии, съдът намира изложените в жалбата оплаквания, за неоснователни по следните съображения.

I. Извършеното от Д. Х., престъпление е достатъчно сериозно по своя характер. Същият е извършил кражби, за които е бил задържан ефективно под стража, бил е признат за виновен и е бил осъден.

II. Настоящия съдебен състав намира, че по делото не са налице категорични данни, че оспорващият се е поправил, че е осъзнал сериозността на извършеното от него престъпление и за в бъдеще няма да върши подобни деяния.

III. Д. Х. е гражданин на Република С. М. и по преписката няма данни, за това да е живял или да се установявал в България, т.е. той има последователна и стабилна връзка с държавата, чиито гражданин е.

IV. Безспорно е, че Д. Х. има сключен брак с българската гражданка Д. Х. на 18.02.2017 г.. Според показанията на свидетелката, тя се е запознала с него в края на 2016 г., в [населено място], където той имал бизнес и бил наел квартира. Свидетелката сочи, че той е имал временна българска лична карта. Двамата сключили брак към края на декември 2017 г. В началото на 2020 г. те заминали за Б.. Тя получила временна белгийска лична карта, той също трябвало да получи такава карта чрез нея, но се оказало, че в нейната карта името е сгрешено и той не могъл да получи такава карта. Задържали го на 23.02.2021 г., защото бил набеден. Останал в ареста почти цяла една година. Според свидетелката има издадена присъда спрямо него и забрана да влиза в Б. за осем години. След ареста на Д. Х., свидетелката се прибрала в България, тъй като там била сама и не знаела добре езика.

Съдът намира, че показанията на свидетелката са противоречиви и несъответстващи на събраните доказателства. Трябва да се има предвид голямата възможност за наличие на заинтересованост, защото тя е съпруга на жалбоподателя. Свидетелката изобщо не спомена защо са решили да заминат за Б., както и дали е присъствала на съдебния процес срещу Д. Х. в Б.. Същата не посочи, дали е давала показания пред белгийските съдебни власти, което няма как да не се е случило, при положение, че двамата са съпрузи и са живели заедно до задържането на Х.. Не е без значение и обстоятелството, че Д. Х. посочи уверено, че бракът ѝ с жалбоподателя е бил сключен през декември 2017 г., докато видно от удостоверението за сключен граждански брак, същият е бил сключен през февруари 2017 г.

V. Настоящият съдебен състав намира, че чрез оспорения отказ не се създават непреодолими пречки за осъществяване на връзки между съпрузите, както и за тяхното виждане. Свидетелката посочи, че няколко пъти е посещавала съпруга си в М., след като той се върнал от Б., а това е станало през март 2022 г. За Д. Х. също няма проблем да посещава съпругата си в България. По преписката няма данни, спрямо жалбоподателя да е налице забрана да влиза на територията на страната. В случай, че имаше такава забрана, отказът за издаване на виза, щеше да е основан на разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 13 от ЗЧРБ, а не на 19 от с.з. Видно от копие на паспорта на Д. Х. същият многократно е посещавал България, като за последно това е станало на 07.03.2022 г.

VI. Съдът не може да кредитира и твърдението, че съпрузите ще живеят заедно в жилище, наето от Д. Х., защото видно от представената декларация, тя е посочила, че двамата ще живеят заедно на адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 2, докато адресът, на който се намира жилището, за което се твърди, че е наето нея и където двамата, според съгласието на собственика К. Г. В., двамата ще се регистрират, е на адрес: [населено място], [улица], ет. 4, ап. 15.

Изложеното мотивира съдът да приеме, че независимо от факта, че оспорения отказ е основан на разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 19 от ЗЧРБ и не са изложени мотиви за спазването на гарантираното от чл. 8 на ЕКПЧ право на личен и семеен живот, не се установяват обстоятелства, за нарушаването на тази норма. Напротив налице са обстоятелства, за правилно и обосновано прилагане, в контекста на утвърдените в чл. 8 от Конвенцията и ЕСПЧ

критерии, на изключенията от правилото за ненамеса на държавата в личния и семейния живот на отделния индивид, предвидени във втория параграф на нормата.

Съдът не намира за основателни наведените оплаквания за нарушение на чл. 35 от АПК. Производството по издаването на оспорения акт е иницирано от Д. Х., който е представил всички доказателства, упоменати в НУРИВОВР. Дори и да е налице някакво нарушение на правата на адресата на акта, допуснати в хода на административното производство, съдебната проверка на административния акт се явява най-солидната гаранция за защитата на правата и интересите на гражданите и организациите, в случай, че те са били накърнени в проведеното пред административния орган производство. Съдът, задължително, ще провери в цялост валидността и законосъобразността на оспорения акт.

По изложените съображения настоящият съдебен състав приема, че обжалваният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма и в съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че ответника по оспорването, чрез процесуалния си представител е поискал присъждането на такива, съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 4 от АПК,
Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Х., гражданин на Република С. М. срещу отказ рег. № SKP22000285V от 20.05.2022 г. за издаване на виза тип „D“, на завеждащ консулската служба при посолството на Република България в [населено място], Република С. М..

ОСЪЖДА Д. Х., гражданин на Република С. М., [дата на раждане] , да заплати на Министерство на външните работи, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, във връзка с чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.